

Arrest

nr. 145 019 van 7 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 9 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 20 december 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart de Kosovaarse nationaliteit te hebben en van Roma-origine te zijn.

Op 20 april 2009 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 26 april 2010 nam de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing

stelde verzoekster op 27 mei 2010 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 12 augustus 2010 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet). Bij beslissing van 16 augustus 2011 werd deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond bevonden. Op 23 september 2011 diende verzoekster tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 25 januari 2011 weigerde de Raad bij arrest nr. 54 867 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

Op 14 februari 2011 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die op 14 maart 2011 onontvankelijk werd verklaard daar in de aanvraag de identiteit niet werd aangetoond conform artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet.

Op 24 maart 2011 ontving verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 25 maart 2011 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 29 juli 2011 werd deze aanvraag onontvankelijk bevonden.

Op 27 april 2011 diende verzoekster opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 16 mei 2011 werd de voormelde aanvraag van 27 april 2011 onontvankelijk verklaard.

Op 8 juni 2011 dienden verzoekster en haar dochters B.H, B.Fl, B.S, B.Fa, B.A. (minderjarig) en schoonzoon V.L een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 23 juni 2011 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk. Verzoekster en haar voormelde dochters en schoonzoon werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 8 november 2013 stelde de ambtenaar-geneesheer een advies op in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend door verzoekster op 8 juni 2011.

Op 3 mei 2012 dienden verzoekster en haar familieleden een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 14 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ingediend op 8 juni 2011, ongegrond werd verklaard.

Op 9 december 2013 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 9 december 2013 nam de gemachtigde eveneens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

Aangaande eerste verzoekster:

“Mevrouw:

[...]

*+ minderjarig kind: B., A., geboren te P. op [...], nationaliteit: K.
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”

De vijf overige bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) hebben een gelijkkluidende motivering en hebben betrekking op eerste verzoekster haar meerderjarige dochters B.H., B.Fl., B.S., B.Fa., en schoonzoon V.L.

Bij arrest nr. 145 017 van 7 mei 2015 vernietigt de Raad de beslissing van 14 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

2. Over de rechtspleging

De voormelde verzoekschriften werden ingediend door zeven verzoekers, m.n. eerste verzoekster en haar dochters B.H., B.Fl., B.S., B.Fa., B.A. (minderjarig) en schoonzoon V.L. Op basis van de verzoekschriften werd conform artikel 39/69, § 1, 8 van de Vreemdelingenwet vastgesteld door de Raad dat voldaan is aan de voorwaarden tot het verschuldigd zijn van het rolrecht. Bijgevolg stuurde de Raad conform artikel 39/68-1, § 3 van de Vreemdelingenwet een beschikking van 11 februari 2014 houdende vaststelling van het rolrecht ten bedrage van 1225 euro.

De raadsman verrichtte binnen de termijn van acht dagen een betaling van 175 euro met de vermelding dat de regularisatie was bestemd voor “B.F.”, de eerst genoemde verzoekster. Bijgevolg werd het verzoekschrift conform artikel 39/68-1, §5 van de Vreemdelingenwet enkel op de rol geplaatst voor wat betreft eerste verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

Met betrekking tot het tweede tot en met vijfde bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Volgens hetgeen onder rechtspleging werd vastgesteld, is eerste verzoekster de enige verzoekende partij in het geding. De vraag stelt zich dus of eerste verzoekster de rechtens vereiste hoedanigheid heeft om op te treden tegen het tweede tot en met zesde bestreden bevel, die gericht zijn aan haar meerderjarige dochters B.H., B.Fl., B.S., B.Fa., en schoonzoon V.L.

Het begrip ‘hoedanigheid’ of ‘procesbevoegdheid’ is “het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen” (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137). Het begrip hoedanigheid heeft betrekking op de band tussen de procespartij en de handeling die zij voor de administratieve rechter aanvecht (S. LUST, “Tussen objectief en subjectief beroep: belang en hoedanigheid in de procedure voor de Raad van State”, in XXIXste postuniversitaire cyclus Willy Delva 2002-2003 (ed.), Antwerpen, Kluwer, 2004, 628; 631). De vraag of een partij de vereiste hoedanigheid bezit, hangt nauw samen met de vraag naar haar (persoonlijk) belang, maar kan er niet mee gelijk worden gesteld (RvS 1 maart 2001, nr. 93.653. Niet iedereen die een persoonlijk belang kan doen gelden, heeft immers de juiste hoedanigheid om de vordering voor de rechter te brengen. De vraag naar het belang is pas relevant wanneer is komen vast te staan dat de verzoekende partij de juiste hoedanigheid heeft (RvS 21 februari 2011, nr. 211.386).

De Raad stelt vast dat het tweede tot en met zesde bevel geen betrekking hebben op eerste verzoekster noch aan haar gericht zijn als rechtsadessaat, maar wel betrekking hebben op haar meerderjarige dochters en schoonzoon. *In casu* treedt eerste verzoekster evenmin op als wettelijke vertegenwoordiger van haar meerderjarige dochters en schoonzoon. Bijgevolg waren de meerderjarige

dochters en schoonzoon de enige titularissen van de vorderingsrechten gericht op de vernietiging en schorsing van de bestreden bevelen.

De Raad concludeert dat nu het beroep moet worden beschouwd als enkel en alleen ingediend door eerste verzoekster en zij *in casu* niet de rechtens vereiste hoedanigheid heeft om met betrekking tot het tweede tot en met zesde bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in te stellen, het beroep voor zover het gericht is tegen het tweede tot en met zesde bestreden bevel onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

Het beroep dat door verzoekster werd ingediend bij de Raad tegen de beslissing van 14 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, leidde tot de vernietiging van deze beslissing bij arrest nr. 145 017 van 7 mei 2015.

De Raad gaat er derhalve van uit dat eerste verzoekster (en in principe ook haar dochters B.S, B.F, B.A, B.H, en B.FL. en schoonzoon) terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster (en in principe eveneens de voormelde familieleden) heeft derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over haar aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Zij heeft op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dient dan ook als opgeheven te worden beschouwd. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530).

Het is aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het eerste bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging.

Om al deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep opgeworpen door verweerder en over de door verzoekster aangehaalde middelen en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen (RvV AV, 23 oktober 2013, nr. 112.609).

5. Korte debatten

De eerste bestreden beslissing wordt uit het rechtsverkeer gehaald aan de hand van een nietigverklaring ervan. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen het tweede tot en met zesde bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De eerste bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 9 december 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Artikel 4

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen het tweede tot en met zesde bevel om het grondgebied te verlaten, worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES